

search...

26 | 03 | 2010

Naslovnica

Glavni izbornik

Naslovnica

Dnevne vijesti

Naši komentari

Reportaže

Razgovori

Predavanja sa skupova

Kultura

Vaši prilozi

Damir Tučkar

Damir Borovčak

Zvonimir B. Ranogajec

Mira Ivanišević

Ivo Derado

Mate Kovačević

Mile Prpa

Josip H. Nikšić

Ante Kunek

Zdravko Mršić

Damir Kalafatić

Branimir Molak

Anto Marinčić

Tomislav Nürnberger

Ivan Biondić

Davor Dijanović

Đivo Bašić

Vladimir Biondić

Jerzy Przystawa

Josip Pečarić

Marjan Bošnjak

Christophe Dolbeau

Željko Tomašević

Tomislav Čolak

Damir Pešorda

Nenad Piskač

VELIKA BRITANIJA I BALKANSKE INTEGRACIJE: JUČER, DANAS, SUTRA (2/3)

Četvrtak, 25. ožujka 2010.

Velika Britanija i balkanske integracije: Jučer, danas, sutra (2/3)

Nesumnjivo je, dakle, da je Jugoslavija nakon 1948. bila zemlja za koju su zapadni establishment, pa tako i Velika Britanija, pokazivali velike interese. Svojevrsnu potvrdu prijateljskog i savezničkog odnosa Jugoslavije i Velike Britanije predstavljao je posjet Josipa Broza Tita Velikoj Britaniji 1953. On se sastao s Churchillom, ministrom vanjskih poslova Anthonyjem Edenom i kraljicom Elizabetom II. «Za jugoslavensko je izaslanstvo osnovni politički diplomatski cilj posjeta postignut nakon što je je Churchill u zdravici izjavio kako su dvije zemlje saveznici: '... ako naša saveznica Jugoslavija bude napadnuta, mi ćemo ginuti zajedno s vama', rekao je Churchill».[1] Jugoslavenski komunistički diktator je uživao velike simpatije svijeta, pa su ga tako Amerikanci nazivali «dominantnom figurom svjetske scene», Afrikanci «patrijarhom nesvrstanih», Englezi «simbolom dvadesetog stoljeća», a njemački kanceler Willy Brandt smatrao je Tita «darom sudbine».[2] Uostalom, već sama nazočnost vodećih svjetskih političara i državnika na Titovu sprovodu, najbolje je pokazala odnos demokratskog Zapada prema Titu i prema komunističkoj Jugoslaviji, jednako kao što je izostanak većine vodećih političara i državnika na Tuđmanovu sprovodu pokazao odnos tog istog Zapada prema samostalnoj Hrvatskoj.[3]

Koliko je za Veliku Britaniju bila važno održanje jedinstvene Jugoslavije, možda i najbolje nam svjedoči da je Hrvatsko proljeće 1971. izazvalo veliku zabrinutost u britanskome veleposlanstvu u Beogradu, te u britanskom Ministarstvu vanjskih poslova. U pismu Bryanu Sparrowu, bivšem veleposlaniku u Jugoslaviji, a sad načelniku Odjela za Istočnu Europu i Sovjetski Savez u Foreign Officeu, datiranom u Beogradu 6. kolovoza 1971., Michael L. Tait iz britanskog veleposlanstva u Jugoslaviji izražava zabrinutost da »zloduh hrvatskog nacionalizma koji su dozvali hrvatski političari kako bi ojačali svoje pozicije u pregovorima o ustavnim amandmanima, neće htjeti natrag u bocu«. Da bi Jugoslavija opstala, Sparrow smatra da «...svi narodi, a pogotovo se to odnosi na Srbe i Hrvate, moraju pokazati vrlo veliku političku tankoćutnost, te ne prihvatiti da njihovi zajednički interesi budu zasjenjeni nacionalističkim irelevantnostima, što je dovoljno teško i u mnogo razvijenijim društvima».[4] Slom Hrvatskog proljeća, razumije se, dočekan je u Velikoj Britaniji s velikim zadovoljstvom i oduševljenjem.[5]

Britanska prujugoslavenska politika nastavlja se i devedesetih godina XX. stoljeća odnosno tijekom Domovinskog rata. Iako je krajem osamdesetih bilo posve jasno da je Jugoslavija – kao neprirodna, umjetna tvorevina i tamnica svih nesrpskih naroda –

Tko je na vezi?

2 korisnika

69 gostiju

Boljunac

Jarda

[Pajo Grkčević](#)[Ivo Dužević](#)[Mate Kovač](#)[Pisma iz Njemačke](#)[HSP Ante Starčević](#)[Prilozi članova](#)[Prilozi građana](#)

Izdvojeno
Priopćenja
Obavijesti
O nama
Upute
Pretraži Portal
Poveznice

[Moj HKV](#)

[Prijava korisnika](#)
[Moje korisničko ime?](#)
[Nova registracija](#)

neodrživa, Britanija – kao i međunarodna zajednica u cjelini - čvrsto stoji na poziciji njezina održanja kao jedinstvene države. To je bila i politika tadašnje Europske zajednice. Jacques Delors, predsjednik Europske komisije od 1985. do 1994., u razgovoru sa srpskim članom Predsjedništva SFRJ, Borisavom Jovićem, izjavio je kako je EZ «uvijek» željela očuvati Jugoslaviju.[6]

Pad Berlinskog zida 1989. i ponovno ujedinjenje Njemačke nisu dočekani s pretjeranim oduševljenjem ni u Velikoj Britaniji ni u Francuskoj. Britanski autori Chris Cviić i Peter Sanfey o tome pišu: «Vlade zapadnoeuropskih zemalja i Sjedinjenih Američkih Država bile su potpuno nespremljene, a u nekim slučajevima i ne pretjerano zadovoljne određenim posljedicama pada Berlinskog zida i rezultatima sloma komunističkih režima u Srednjoj i Jugoistočnoj Europi. U Srednjoj je Europi, tako, s odobravanjem pozdravljen kraj sovjetske dominacije nad Čehoslovačkom, Mađarskom i Poljskom, baš kao i izlazak triju baltičkih republika iz Sovjetskog Saveza. Međutim, francuski predsjednik Francois Mitterand i britanska premijerka Margaret Thatcher nisu nimalo blagonaklono gledali na ubrzane pripreme za ujedinjenje Savezne Republike Njemačke (SRNj) i Njemačke Demokratske republike (NjDR), za koje se odlučno zalagao kancelar SRNj Helmut Kohl, a u tome ga je podržavala i administracija predsjednika Georgea H. W. Busha u Sjedinjenim Američkim Državama. Margaret Thatcher se osobito bojala da će stvaranje ujedinjene Njemačke, s njenih 80 milijuna stanovnika, izazvati naglu promjenu u ravnoteži snaga unutar Europske zajednice i Europe u cjelini. Velika Britanija i Francuska pokušale su nekako usporiti proces ujedinjenja, no sva su njihova nastojanja bila uzaludna».[7]

To je, radi straha od širenja njemačkog utjecaja, bio dodatni razlog britanskog i francuskog inzistiranja na očuvanju Jugoslavije, pa i onda kad pojam Jugoslavije otvoreno podrazumijeva Veliku Srbiju. Francuski filozof židovskog podrijetla Alain Finkielkraut o tome zaključuje: «Ne strah od usitnjavanja, nego strah od njemačke moći, potakao je Francusku i Englesku da što dulje ostave slobodne ruke Srbiji. Bolja je, smatralo se u našim ministarstvima, velika Srbija stvorena snagom oružja, nego da Njemačka proširi zonu marke i svoju sferu mittel-europskog utjecaja, iskoristivši raspad Jugoslavije. Oslabljena Njemačka za čvršću Europu: takva je bila računica naših vođa.»[8]

Britanska autorica Carole Hodge – priznati stručnjak za jugoistočnu Europu – o pozadini događaja prije početka rata, kao i tome tko je Slobodanu Miloševiću omogućio ovladavanje vojnim, političkim i gospodarskim strukturama, te tako stvorio pretpostavke za kasniju krvavu agresiju na Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu (BiH), piše: «Temeljita analiza događaja u Jugoslaviji iz razdoblja neposredno prije izbijanja rata 1991. godine pokazuje kako se, dok je zemlja padala u sve dublju gospodarsku, političku i socijalnu krizu, Miloševićev položaj neprestano pogoršava, čak i u samoj Srbiji. No, Miloševiću su upomoć priskočili saveznici izvan Jugoslavije, osobito Velika Britanija i omogućili mu da ojača svoj položaj i ovlada vojskom te glavnim političkim i gospodarskim strukturama moći. Tako je on potkraj 1991. ponovno čvrsto zasjeo u sedla iz kojega je područje vojnog djelovanja mogao proširiti i na Bosnu i Hercegovinu».[9]

Politiku Velike Britanije i međunarodne zajednice prema Jugoslaviji nakon izbijanja rata ista britanska autorica opisuje ovako: «Politiku Europske zajednice u Jugoslaviji ponajviše su uvjetovali sukobljeni interesi zemalja članica, koji su se zapletali i raspletali na marginama Maastrichta. No, dok je većina članica

EU-a podržavala uvođenje zajedničkog europskog sigurnosnog sustava, Velika je Britanija djelovala kao golema prepreka. Francuski prijedlog da se u Jugoslaviju pošalju europske snage za razdvajanje, prvi put stavljen na raspravu potkraj srpnja 1991., dobivao je, kako se sukob širio, sve snažniju potporu većine glavnih europskih država. Ali, Velika se Britanija tome prijedlogu sustavno suprotstavljala, sve dok ga tri mjeseca poslije toga nije podržalo i jugoslavensko Predsjedništvo, koje je tada bilo pod dominacijom Srba. No, u tome su trenutku srpske postrojbe već bile okupirale gotovo trećinu Hrvatske. Britansko udovoljavanje Beogradu postalo je glavno obilježje britanske politike u toj regiji, koja je najvećim dijelom toga desetljeća utjecala i na oblikovanje politike međunarodne zajednice prema Balkanu».[10]

Strategija kojom se Velika Britanija poslužila kako bi Hrvatskoj onemogućila obranu od četvrte vojne sile u Europi i time pokušala očuvati Jugoslaviju – tada već otvoreno

nazivanu Velikom Srbijom – čije je ostvarenje britanski strateški cilj, bilo je uvođenje embarga na isporuku oružja i vojne opreme Jugoslaviji: «Ključna odluka EU-a o tome da se vojno ne intervenira, bila je jedna od četiriju uzajamno povezanih političkih odluka prihvaćenih toga mjeseca, kojima je uobličena uloga Europe na Balkanu za razdoblje od sljedeće četiri godine. Sljedećega je tjedna Vijeće sigurnosti UN-a nametnulo embargo na isporuku oružja i vojne opreme Jugoslaviji. No, ta rezolucija vjerojatno ne bi prošla bez veta, barem Kine, da se tadašnji jugoslavenski ministar vanjskih poslova Budimir Lončar nije, na prijedlog Velike Britanije, osobno zauzeo za njezino usvajanje.[11] Istup Budimira Lončara i pismo jugoslavenskoga predstavnika pri UN-u posebno su zabilježeni u toj rezoluciji, kao i izjave predstavnika nekih članica Vijeća Sigurnosti. Nesrazmjernost u naoružanju, koji je tom rezolucijom samo povećan, poslije je na međunarodnoj razini doveo do oštrog razmimoilaženja, posebice unutar Vijeća sigurnosti. JNA, koja je svoj zavidan arsenal oružja prikupljala još od kraja Drugoga svjetskog rata, u ljeto 1991. godine uglavnom su činili srpski i crnogorski časnici i novaci. S druge strane, nakon što joj je JNA uglavnom razoružala postrojbe Teritorijalne obrane, Hrvatska uopće nije bila opremljena za odgovarajući otpor četvrtoj najjačoj vojnoj sili u Europi. Embargo na isporuku oružja postao je jedna od glavnih poluga politike međunarodne zajednice. Uz snažnu potporu Velike Britanije i brojnih drugih europskih zemalja, taj je embargo onemogućio svaki značajniji pokušaj Hrvatske (a poslije i Bosne i Hercegovine) da iskoristi svoje pravo na samoobranu».[12]

Potporna Velike Britanije Srbiji tijekom rata razumljiva je i s obzirom na činjenicu da je postojao «snažan lobi unutar Parlamenta, snažan po senioritetu svojih članova, ako ne i po brojnosti, koji je zastupao srpska stajališta».[13] a uz to je Velika Britanija smatrala Srbiju «svojom saveznicom iz obaju svjetskih ratova», koja bi opet mogla biti «korisna za Veliku Britaniju u novoj, još nedefiniranoj Europi, u razdoblju poslije Hladnoga rata».[14]

Nedavno haaško svjedočenje dr. Mate Granića, ministra vanjskih poslova od 1993. do 2000. godine, jasno je potvrdilo

destruktivnu politiku Velike Britanije prema Hrvatskoj za vrijeme Domovinskog rata. Prema Graničevu svjedočenju, lord David Owen mu je 1994. rekao kako nije moguće postići reintegraciju okupiranih hrvatskih područja bez teritorijalnih ustupaka. Britanci su zahtijevali da se Srbima iz BiH dade izlaz na more te koridor od 20 kilometara kod Županje. Srbiji odnosno tadašnjoj SRJ tako bi pripala Baranja, dok bi istočna Slavonija bila kondominij, tj. područje pod zajedničkom upravom Hrvatske i Srbije.[15]

No, unatoč nepovoljnim međunarodnim okolnostima, unatoč nametnutom embargu i unatoč nesklonosti međunarodne zajednice prema ideji samostalne Hrvatske, Hrvatska se uspjela obraniti od velikosrpske agresije te postići međunarodno priznanje i samostalnost. Time je kratkoročno poražena i britanska politika «na ovim prostorima», kao i svaka ideja koja bi uključivala Hrvatsku u nekoj novoj jugoslavenskoj državnoj koncepciji. Međutim, politika međunarodne zajednice i Velike Britanije prema prostoru bivše Jugoslavije se ne mijenja. Na Hrvatsku se i dalje gleda kao na jedan od subjekata neke nove balkanske asocijacije pod primatom Srbije. Rađa se plan o tzv. Zapadnom Balkanu, poznat još kao «6-1+1», prema kojemu bi se u novoj balkanskoj federaciji našle države bivše Jugoslavije – Slovenija + Albanija. Naziv «Zapadni Balkan» spomenut je i u Tindemansovu izvješću europskim vladama 1996. godine.[16]

Dolaskom šesteročlane koalicije na vlast 2000 godine, proces nove balkanske integracije dobiva puni zamah. Imajući na umu da je hrvatskim građanima mrzak bilo koji naziv s prefiksom – «jugo», integracija se počinje provoditi pod krinkom europeizacije, demokratizacije, liberalizacije, regionalne suradnje, ljudskih prava, pomirbe i dobrosusjedskih odnosa. Važno je za spomenuti da među bruxelleskim i europskim birokratima ima nezanemarliv broj onih koji su imali benevolentan odnos prema bivšoj komunističkoj Jugoslaviji. Hrvatski pisac, diplomat, emigrant i bivši profesor političkih znanosti u Sjedinjenim Američkim Državama, dr. Tomislav Sunić, o tome primjećuje: «Mnogi Hrvati naivno misle da će im Europska komisija pomoći u mogućim lustracijama bivših komunista, zaboravljajući da su glavne odredbe Europske unije upravo borba protiv nacionalizma, tj. desničarenja u istočnoj Europi, a ne borba protiv komunističkog nasljeđa. Konačno, titoistička Jugoslavija imala je veliki broj simpatizera među brojnim današnjim službenicima Europske komisije, kao na primjer kod bivših marksista, bivših prijatelja Jugoslavije i titoizma, utjecajnog šefa Komisije, Jose Manuela Barossa ili Javiera Solane.[17]

Da bi zapadnobalkanska koncepcija mogla proći, prvi je korak podrazumijevao oštar obračun i isključivanje iz medijsko-političkog života državotvornih elemenata koji su sudjelovali u rušenju Jugoslavije i stvaranju hrvatske države. Posljednji američki veleposlanik u Jugoslaviji, Warren Zimmerman, nema baš najbolje mišljenje o onima koji su rušili komunističku Jugoslaviju. U uvodu svoje knjige "Izvori jedne katastrofe" on piše: «Ovo je priča o nitkovima – nitkovima koji su krivi za rušenje multietničke Jugoslavije (...) Smrt Jugoslavije i nasilje koje je uslijedilo proizišlo je iz svjesnih akcija nacionalističkih vođa koji su zatočili, prevarili ili eliminirali svaku oporbu njihovim demagoškim planovima».[18] To je uključivalo i obračun s mnogima koji su participirali u strukturama vlasti u Tuđmanovo doba. Provedena je sječa državotvornih kadrova u diplomaciji (samo u jednom naletu kući se vratilo 35 hrvatskih veleposlanika i konzula, kažnjeno je više od stotinu nepodobnih diplomata i službenika u Ministarstvu vanjskih poslova), očišćene su obavještajno-sigurnosne službe (poglavito Sigurnosno-informativna služba, gdje je samo u jednom danu najureno 162 djelatnika), provedena je lustracija malog broja preostalih

državotvornih kadrova u medijima, a na njihovo su mjesto instalirani poslušnici, mahom interesno-ideološki povezani s propalim jugoslavenskim režimom.[19]

Pod krinkom tobožnjeg upletanja u politiku, Stjepan Mesić je smijenio veći broj generala zaslužnih za obranu u Domovinskom ratu i stvaranje države, čime je haaškim i domaćim tužiteljima praktički prešutno dana poruka i otvorene ruke za njihov progon. Jer, nema primjera u povijesti da se smjenjuju generali koji su najzaslužniji za netom ostvarenu ratnu pobjedu. Na simboličkoj razini ta je smjena predstavljala delegitimaciju ideje za koju su isti ti generali, kao i stotine tisuća ostalih branitelja, borili tijekom rata. Dokle je takav osvetnički pir – eufemistički zvan «detuđmanizacija» – sezao, svjedoči podatak da su smijenjeni čak i televizijski voditelji koji su do 2000. čitali vijesti, da njihov lik ne bi gledateljstvo podsjećao na «mračne devedesete» i «Tuđmanovo doba».[20]

Drugi bitan korak podrazumijevao je obračun s Domovinskim ratom njegovom posvemašnjom demonizacijom i kriminalizacijom. Rijetki, sporadični i izolirani zločini počinjeni s hrvatske strane u Domovinskom ratu, odjednom se počinju prikazivati kao dio sustava, pače, kao element koji nužno definira Domovinski rat u njegovoj biti.[21]

Odmah po dolasku na vlast - kako bi se haaške optužnice što bolje pripremile - trećejanurska koalicija omogućila je haaškomu Tužiteljstvu neograničen i neselektivan pristup dokumentaciji. Tomislav Jonjić o tome piše: «...Odmah nakon preuzimanja vlasti, koalicijska je vlada donijela odluku, da se Tužiteljstvu omogući neograničen i neselektivan pristup dokumentaciji koja je većinom nosila oznaku državne i vojne tajne. To je slučaj bez presedana u svjetskoj povijesti. Takva je odluka apsolutno političke naravi i nije ju moguće braniti pravnim argumentima. Naime, povodom naloga Hrvatskoj (subpoena) u predmetu Blaškić, Žalbeno vijeće MKSJ-a u listopadu 1997. postavilo je do danas neokrznute standarde o obvezi države da omogući pristup svojim arhivima. Prema toj odluci, država je u smislu Pravila 54 Pravilnika o postupku i dokazima, obvezna dati strankama na uvid dokumente, ako su oni specificirano navedeni, ako se učini uvjerljivim da su relevantni i ako nisu prekobrojni ('ne može se tražiti predaja stotina dokumenata...'). Nije, dakle, postojala pravna obveza da Hrvatska postupi onako kako je postupila, dajući na raspolaganje Tužiteljstvu tone dokumenata, prepuštajući mu time da ih koristi po vlastitoj volji i u svrhe koje s izvornim zahtjevom nemaju nikakve veze (fishing expedition). Štoviše, takvim su postupkom Vlada i Graničev [Goran Granić, nap. D. D.] savjet za suradnju izravno prekršili niz međunarodnih i domaćih pravnih propisa, jer su javnima faktično učinjeni dokumenti koji su irelevantni za vođenje kaznenih postupaka pred MKSJ, i koji su po svim kriterijima morali ostati nedostupni javnosti. S jedne strane, to su dokumenti koji otkrivaju sastav, strukturu i modus operandi hrvatskih državnih vlasti i pogotovo obavještajnih službi, što se u svakoj normalnoj državi smatra nedodirljivim područjem. S druge strane, to su dokumenti čijim se otkrivanjem bitno vrijeđaju prava pojedinca na privatnost i zaštitu ugleda i dostojanstva, poput, recimo, sirovih obavještajnih izvješća o stvarnim ili navodnim svojstvima pojedinaca, njihovim spolnim preferencijama ili uopće o pojedinostima koje mogu povrijediti njihovo dostojanstvo i čast, a s povredama međunarodnoga humanitarnog prava nemaju apsolutno nikakve veze.»[22]

Stranim pak obavještajnim službama omogućeno je legalno djelovanje na području RH. Najprije im je omogućen pristup tzv. Šuškovu arhivu (tj. pismohrani pomoćnika ministra obrane za

sigurnosne poslove), a onda i tzv. Tuđmanovu arhivu (dokumentaciji iz Ureda Predsjednika i tzv. predsjedničkim transkriptima).[23] Pod ruku s kriminalizacijom Domovinskog rata, dakako, teče i proces nametanja teze o simetriji krivnje, kao i teze da je rat devedesetih zapravo bio građanski rat. [24]

O jednom eklatantnom pokušaju nametanja teze o simetriji krivnje i politike «kako se svi svima trebaju ispričati», piše i C. Hodge: «Potkraj lipnja 2005. britanska su veleposlanstva po prijestolnicama na Balkanu potihom pustila u opticaj prijedlog kako bi desetu obljetnicu pokolja u Srebrenici trebalo obilježiti zajedničkom deklaracijom bosanskohercegovačkog, srbijanskog i hrvatskog vodstva o "pomirenju i ispriči". Inicijativa je pokrenuta samo nekoliko tjedana poslije pojave video vrpce na kojoj je do stravičnih pojedinosti ostalo slikom zabilježeno kako skupina pripadnika paravojsnih srbijanskih postrojba pod nazivom "Škorpioni" ubija šest ljudi iz Srebrenice. Tu je inicijativu žustro prihvatio predsjednik "Republike Srpske" Dragan Čavić, a odlučno odbili bošnjački i hrvatski član Predsjedništva Bosne i Hercegovine. Bez obzira na to čime je potaknut, prijedlog je značio nespretn pokušaj da se u povijest potisne događaje koji vuku korijene iz projekta na čijemu se ostvarenju i dalje radi – projekta stvaranja "velike Srbije"». [25]

Popuštanjem pred takvim pokušajima, pa čak i njihovim poticanjem, a osobito servilnim postupanjem prema haaškom Tužiteljstvu i zahtjevima Bruxellesa, trećejanuarski režim stvorio je duhovno i političko ozračje bezuvjetnog pokoravanja, što će pokazati i kasniji postupci i toga i sanaderovskog režima u obliku bezuvjetnog ispunjavanja svih zahtjeva i naloga Haaga i Bruxellesa. I ZERP i pristanak na političko, a ne pravno rješavanje graničnog spora sa Slovenijom, kao i svi ostali ustupci, nužna su posljedica poltronskog mentaliteta inauguriranog 2000. Premda su i hrvatske vlasti do 2000. radile različite ustupke i kompromise, oni su ipak neusporedivi s prosvijećenim sluganstvom kasnijih vlada.

Davor Dijanović
Politički zatvorenik
Veljača 2010. (broj 215, str. 18.-21.)

[1] Tvrtko Jakovina, pogovor knjizi: Geoffrey Bst, Churchill i rat, Naklada Ljevak, Zagreb, 2006., 380.

[2] Pero Simić, Tito Fenomen stoljeća, 19.-20.

[3] Ivan Mužić upravo u Tuđmanovu sprovodu pronalazi jasnu potvrdu njegove neovisnosti o zapadnim centrima moći: «Najdostojnije priznanje neovisnoj osobnosti Franje Tuđmana odali su službenici masonskih državnih struktura na Zapadu kada mu, slijedeći volju svojih nadređenih, nisu došli na posljednji ispraćaj» (I. Mužić, «Tuđman i masonstvo», <http://www.muzeic-ivan.info/>). S obzirom na to da je F. Tuđman personifikacija ideje slobodne i samostalne Republike Hrvatske, nedolazak na njegov sprovod pokazao je jasan odnos zapadnih političara i prema samostalnoj Hrvatskoj.

[4] Milivoj Đilas, «Tajni britanski dokumenti o Maspoku», (1), Nacional, 19. veljače 2002.

[5] M. Đilas, «Britance oduševila Titova odluka da slomi Hrvatsko proljeće», (2), Nacional, 26. veljače 2002.

[6] Borisav Jović, Posljedni dani SFRJ. Izvodi iz dnevnika, Beograd, 1995., 328.-337. Navedeno prema: T. Jonjić, «Hrvatska pred sudom», Hrvatska revija, god. 9/2009, br. 9, 14.

[7] Krsto Cviić-Peter Sanefy, Jugoistočna Europa od konflikta do suradnje, EPH/Liber, Zagreb, 2009., 89.

[8] Alain Finkielkraut, Zločin je biti rođen, Zagreb, 1997., 148.

[9] C. Hodge, Velika Britanija i Balkan, Detecta, Zagreb, 2007., 26.

[10] Isto, 31.

[11] Budimir Lončar kasnije je postao savjetnik za međunarodne odnose predsjednika Republike Hrvatske, Stjepana Mesića!

[12] C. Hodge, Velika Britanija i Balkan, 39.

[13] Isto, 112.

[14] Isto, 59.

[15] «Mate Granić: Britanci su 1994. tražili da Baranju damo Srbiji», www.vecernji.hr, 18. studenoga 2009. Koga ovaj britanski pokušaj trgovanja tuđim teritorijem pretjerano čudi, valja ga podsjetiti da ovo nikako nije prvi put. Dovoljno je podsjetiti na Londonski ugovor od 26. travnja 1915. Tim su ugovorom, zaključenim između Velike Britanije, Francuske i Rusije s jedne, te Italije s druge strane, Italiji obećana krupna teritorijalna proširenja na istočnojadranskoj obali, pod uvjetom da apeninska sila uđe u rat na strani Antante. Ugovor je predviđao i teritorijalno proširenje Srbije na račun hrvatskog teritorija. (Vidi: Hrvoje Petrić, Izvori za povijest 20 stoljeća, tekst Londonskog ugovora na str. 1.-3.)

[16] Anđelko Milardović je 2001. upozorio na mogućnost da regija «Zapadni Balkan» u budućnosti ne uđe u EU, već da bude tzv. «podEuropa» (A. Milardović, Zbogom Jugoslaviji, zdravo Zapadnom Balkanu!, Dom i svijet, 25. lipnja 2001.).

[17] T. Sunić, «Policija iznad riječi i misli», Podlistak, (2), Hrvatski list, br. 211, Zadar, 9. listopada 2008.

[18] W. Zimmerman, Izvori jedne katastrofe, Globus International d.o.o., Zagreb, 1997., 11. S obzirom na to da je jedna od posljedica rušenja Jugoslavije bilo i osamostaljenje Republike Hrvatske, interpretacijom Zimmermanovih riječi vrlo se lako dolazi do zaključka da je i činjenica postojanja samostalne Hrvatske za njega ništa doli – demagoški plan.

[19] Nadzor nad hrvatskim obavještajnim sustavom prepušten je britanskoj obavještajnoj službi. Najprije Račan, a kasnije i Sanader, dopustili su britanskoj obavještajnoj službi ne samo da legalno djeluje na području RH (pod izlikom lova na Gotovinu), nego i nesmetano prisluškivanje telefonskih razgovora u Hrvatskoj (Davor Ivanković, «Fijasko špijuna», Slobodna Dalmacija, 23. studeni 2004.).

[20] Razgovor s Marijom Peakić Mikuljan: Gdje je nestalo hrvatsko televizijsko novinarstvo?, http://hakave.org/index.php?option=com_content&view=article&id=631:gdje-je-nestalo-hrvatsko-televizijsko-novinarstvo&catid=54:razgovori&Itemid=22, 3. travnja 2007.

[21] Zanimljivo je spomenuti stajalište Petera Calvocoressia o Oluji: «Tuđman, koji je neupadljivo reorganizirao i ponovno opremio svoju vojsku, pokrenuo je 1995. godine ofenzive kojima je vratio Krajinu s neočekivanom učinkovitošću i brzinom te izbacio iz nje 100.000 do 200.000 preplašenih Srba koji su pobjegli na istok. Bila je to najveća prisilna ratna migracija i jedna

od najstrašnijih ljudskih katastrofa pred kojom su humanitarne organizacija i njihovi UN-ovi zaštitnici bili nemoćni.» (P. Calvocoressi, Svjetska politika nakon 1945., 343.)

[22] T. Jonjić, Hrvatski nacionalizam i europske integracije, 173.

[23] Isto, 174.

[24] Predsjednik Srbije Boris Tadić u intervjuu za njemački Die Welt u listopadu 2009. kazao je kako je rat na području bivše Jugoslavije bio «građanski rat, u kome su svi sudjelovali» i da se svi «moramo odrediti prema našoj odgovornosti» (www.index.hr, 18. listopada 2009.). Nitko od hrvatskih političara ili diplomata nije se osjetio pozvanim demantirati ovu povijesnu krivotvorinu; a da je rat u Jugoslaviji bio građanski smatra i profesor na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu dr. Neven Budak. Ovoj se je laži suprotstavio jedino dr. Ivo Banac koji je odlučno pobio tezu da je rat devedesetih bio građanski rat (www.jutarnji.hr, 12. listopada 2009.).

[25] C. Hodge, Velika Britanija i Balkan, 427. Tužba koju je Srbija 4. siječnja 2010. podnijela protiv Hrvatske Međunarodnom sudu pravde, s tvrdnjom da je u razdoblju 1991.-1995. počinjen genocid nad hrvatskim Srbima, također je pokušaj da se krivotvorenjem povijesnih

Komentari

#1 **ODG: Velika Britanija i balkanske integracije: Jučer, danas, sutra (2/3)** — **Gabrijel** +2
24-03-2010 21:59

Jučer smo pali na našem ispitu, danas smo opet na ispitu dali nam ima budućnosti, i u kojem obliku će ta naša budućnost bit !? Sve to možemo odlučiti velikim dijelom i sami. Sa našin dijelima! Nije sve zakazano ili predviđeno u našem životu. Ori mo, pa se i vijorilo.

Citiraj

#2 ULOGA BRITANACA U +8 STVARANJIMA I ODRZAVANJIMA JUGOSLAVIJE I JUGOSLAVENSKJE IDEJE — preporod 25-03-2010 05:44

Odlučna analiza Politike Velike Britanije na prostorima bivše Jugoslavije i Balkana.

Istina je da se ta politika uvijek motivirala izbacivanjem i ograničavanjem

utjecaja Njemačke na Jug Evrope, Bivša Austro-Ugarska i Njemačka prije I Svjetskog rata činile su jedan jaki Evropski blok koji je Industrijski naučno i Kulturno bio u to doba gotovo bez premca.

Samo je bilo pitanje vremena kada će preteći Veliku Britaniju i u izgradnji jake i moćne flote i proširiti svoj utjecaj do Srednjeg istoka prugom Berlin -Bagdad koja je bila već planirana.

Na taj bi način gospodarski i politički utjecaj Mjesanog Britanskog Imperija bio znatno oslabljen pa i eliminiran. (U to doba je Amerika bila još uvijek udaljena Van Evropska sila)

Trazio se rat,izgovor za rat da se ostvare dugoročni planovi Dominacije,

Kao svoga glavnog exponenta u tim planovima za Balkan i podrivanje Njemačko-Austrijskog utjecaja odabrali su malu Kraljevinu Srbiju.

Svi znamo što se poslije dogodilo:-Atentat na Ferdinanda,od Srbskog fanatika Principa, tragedija I svjetskog kataklizmičkog sukoba koji je zauvijek promjenio odnose snaga na Evropskom kontinentu,milioni mrtvih i osakacenih,raspad STAROG POREDKA EVROPE Versajski DIKTAT,pojava SABLASTI SVJETSKE KOMUNISTIČKE REVOLUCIJE.

U tim kataklizmama Hrvatska se nasla u Sastavu Kraljevine SRBA -HRVATA -SLOVENACA,u teroru i bezdržavlju ,osudjena da existira samo kao Geografski pojam.

U drugom Svjetskom ratu odigravala se "Druga runda" pokusaja da se Evropa osamostali i iscupa iz "Zagrljaja " Versaja i Anglo-Americko-Masonskih DIKTATA.

Pokusaj Hrvata da uz pomoc Tzv,Sila OSOVINE osnuje SVOJU SAMOSTALNU DRZAVU završio je masovnim pogubljenjima gotovo citave Hrvatske Vojske od (Engleza)razoruzane kod Bleiburga,predana Titovim jugo-partizanima na odstrel u Sloveniji i Kriznim putevima.

Pogubljeni su.streljani i pobacani u jame na najbestijalniji način od Titove Jugoslavenske Armije koja je dobila u Drugom Svjetskom ratu masovnu materijalnu pomoc opet od Engleza, Vojne Misije strucnjake i savjetnike.

Pogresno je smatrati da je Staljin nad Titom ikada imao veci upliv od Churchilla.

I INFORBIRO sukob treba gledati u tom svjetlu.

Tito je bio svojevrsni "KAPITALISTICKI KOMUNISTA"ljubitelj luksuza ,skupih odijela,satova ,automobila , vila i dobrog zivota

I da,Tito je bio ljubimac Churchilla i Kraljevske kuce ...Bio je "Njihov covjek"-Inace deklarirani komunista "Klasni neprijatelj kapitalizma (Ali samo na papiru)

I Amerika mu je pjevala Ode.Bio je "Darling of the Left"

Tako je taj paradoks postojao sve do Titove smrti a i poslije."Dobri Komunista"-Ljubimac Zapada."Dobra" Jugoslavija Predzidje Zapada kontra SOVJETSKE BESTIJE.

I nije se nikome za cuditi sabotiranje Hrvatskih napora u Domovinskom ratu od citave plejade Anglosaksonskih DIPLOMATSKIH VITEZOVA sa

Besprijekornim Oxfordskim akcentom i manirom(Lord Owen, Lord Carrington...Vojni atasei,generali,sa vezama od Foreign officea,Pentagona,NATO, UN.

Citavi taj komplot da sacuva i podupre raspadajuće truplo JUGO SATRAPIJE,sacuva Status quo i zatvorena vrata Njemackoj i mittle-Evropi kao izvornom,prirodnom savezu.

Velicina FRANJE TUDJMANA ogleda se u njegovom gotovo nadljudskom talentu kojim je uza sve te kockice,smicalice,sabotaze i zlonamjernosti gospode iz "Foreign officea koji za javnost nikada ne pokazuju emocije ili ljutnju,ali uvijek dvosmisleni dijalog,

Da je FRANJO TUDJMAN uspio kroz te prasume i bespuca i snagom volje i mudroscu iskoristio MOMENAT i stvorio HRVATSKU DRZAVU mora uci u VELIKA POVJESNA CUDA ..

Osvježi listu komentara
RSS za odgovore na ovaj komentar.

Dodaj komentar

Sadržaji koji nisu u skladu s običajima javnog komuniciranja
biti će izbrisani.

Anonimno iznošenje optužbi na račun osoba iz javnog života,
čime se odgovornost za tvrdnje prebacuje na Portal, nije
dozvoljeno.

Čitatelji koji se nisu prijavili na Portal prije slanja komentara
moraju radi zaštite od spama **unijeti sigurnosni kod** koji
se nalazi iznad dugmeta "Pošalji".

Ime ili nadimak (obavezno)

E-pošta (obavezno, ali se ne
objavljuje s komentarom)

Naslov

20000 znakova ostalo

Obavijesti me o komentarima koji će uslijediti

Osvježi

Pošalji

JComments

Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća © 2010. Uz navođenje izvora, odnosno autora, sadržaji objavljeni na ovom portalu mogu se slobodno preuzeti.

Softverski sustav **Joomla** objavljen je pod **GNU/GPL Licencom**.